

ZELFS NIET ÉÉN ENGEL

'Weet je niet dat ik mijn Vader maar te hulp hoef te roepen en dat hij mij dan onmiddellijk meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking zou stellen?' (NBV)
Matth. 26 : 53

Gemeente van Christus,

Het leven heeft zonnige kanten, maar ook een nachtzijde.

De meeste misdaden gebeuren 's nachts.

Dan gaan rovers, inbrekers en sluipmoordenaars op pad.

Zij slaan hun criminele slag in het donker.

De bijbel spreekt dan over *'werken van de duisternis'*.

Die zijn het kernmerk van de *vorst* van de duisternis, de satan.

Die daden kunnen het daglicht niet verdragen zo zeggen wij.

Maar het is ook andersom:

de werkers van de duisternis kunnen het licht niet verdragen.

Daar kunnen ze absoluut niet tegen, tegen het licht van de waarheid.

En omdat Jezus het Licht van de wereld is kunnen de duisterlingen *Hem* niet verdragen. Weg met hem, zo vinden ze.

De mens in de zonde werkt de Zoon van God, de Mensenzoon, weg.

Men is uit op zijn liquidatie.

En zo komt daar in het donker een gewapende bende op Jezus af.

Met knuppels en zwaarden.

Een verrader wijst hun de weg. Judas. Van vriend in vijand veranderd.

Johannes vertelt dat ze fakkels en lantaarns droegen.

Het is dus nacht. Dit is het uur van de duisternis.

Het uur van de duistere machten die het op de Zoon van God gemunt hebben.

Volgens Lucas zei Jezus tegen zijn vijanden:

'Dit is uw uur, het uur van de macht van de duisternis' (Lucas 22 : 53).

Ze komen op Jezus af als op – zo zegt Jezus – een misdadiger.

In hun ogen is hij een *terrorist*.

Want mensen die het goede zoeken worden door de heersende macht gewoonlijk 'terroristen' genoemd.

Die moet je uitschakelen, oordelen ze.

Duisternis. De nachtzijde van de zondige mens.

Die vindt hier haar hoogtepunt, beter: haar dieptepunt.

Hier, in de hof op de Olijfberg, vindt een concentratie van duisternis plaats. Een samenballing van de duistere machten.

De arrestatie van de redder van de wereld.

De liquidatie van de herder der mensen.

De uitdoving van het Licht der wereld.

Maar, wonderlijk: *Jezus verzet zich niet*.

Wat? Geen verzet? Maar dat is toch ongehoord!

Daar zijn de discipelen.

Leerlingen en volgelingen van Jezus.

Hij is hun grote Vriend.

Willen ze hun vriend grijpen, arresteren, molesteren?

Maar dat kan toch niet?

Het kwade kan toch het goede niet vernietigen?

Nu, één vriend verdraagt het niet.

Mattheüs noemt geen naam maar Johannes vertelt: het is Petrus.

Impulsief pakt hij zijn zwaard en heft het op om er óp te slaan.

Gemeente, wat fijn: Jezus heeft in deze man toch *een echte vriend*.

Zo'n vriend zou je toch willen hebben, vindt u niet? Ik wel.

Die voor je in de bres springt als het erop aankomt.

Je zou trouwens zelf best zo'n vriend willen zijn! Toch?

Petrus is hier het contrast van Judas!

Hij wordt vaak samen met Judas in één zin genoemd:

Judas verraadt Jezus en Petrus verloochent Jezus, zeggen we dan.

Maar die twee horen toch niet in één adem te worden genoemd, gemeente.

Petrus springt hier in de bres voor Jezus.

Dat vind ik toch echt mooi, deze uiting van vriendschap in de nacht.

Petrus grijpt naar het zwaard, want wat hier gebeurt druist in tegen zijn gevoel voor recht en billijkheid.

Dit mag niet want dit hoort niet!

Ik onderbreek hier even het bijbelse relaas, gemeente.

Dit werk van de duisternis, dit mag niet en dit hoort niet.

En als het toch gebeurt dan *zou er toch iemand moeten ingrijpen!*

Weet u nog van Srebrenisa?

Die duizenden mannen die weggevoerd werden om afgeslacht te worden, onder de ogen van de machteloze Dutchbat....

Er had toch iemand moeten ingrijpen!

En denk eens aan die verschrikkelijke toestand in Syrië, dat gaat maar door en de vechtende partijen verwoesten hun land en drijven tienduizenden gewone burgers de dood in, waaronder duizenden kinderen.

Er zou toch eindelijk iemand moeten ingrijpen.... dit kan toch niet?

Hier grijpt dan de impulsieve vriend Simon Petrus in.

Hij slaat erop in, wel op de eerste man die hij ziet, en hakt en hakt, maar hij slaat mis, nou ja, een oor....

Hij kan totaal niet met een wapen omgaan! Dat pleit wel voor hem.

Maar dan spreekt Jezus. Een hartig woord:

‘Steek je zwaard terug op zijn plaats. Want wie naar het zwaard grijpt zal door het zwaard omkomen’.

Ach, gemeente, naar dit duidelijke woord voor de mens, voor de wereld en voor de kerk, is weinig geluisterd en er is dikwijls ook door christenen niet naar geleefd.

Geweld wordt altijd beantwoord met geweld – dat levert dan een spiraal van geweld op, vaak niet meer te stuiten.

Toch: de wereldgeschiedenis is erdoor gekenmerkt.

En zo zijn talloze veten en oorlogen geëscaleerd in de geschiedenis.

Zelfs in de naam van Christus zijn er oorlogen gevoerd.

En ook doorzeurende ruzies in families en gemeenten.

Om over de felle kerkscheuringen maar te zwijgen.

En dan heb ik het niet alleen over wapengeweld, maar ook over *verbaal* geweld, woordenstrijd, mensen vloeren met krasse taal en harde woorden en keien van principes.

Want ook een wóórd kan iemand klieven als een zwaard.

Zijn wij, christenen, kerkmensen, daar soms ook niet sterk in?

Jezus weet wat de profeet Zacharia in naam van zijn Vader heeft gezegd: *‘Niet door kracht of geweld, maar door mijn Geest’* (Zach.4).

Ook voor ons, gemeente, is dat een evangelische richtlijn van de Heiland: zoek de vrede, antwoord een tegenstander niet met hardheid, maar met een ontwapenende houding.

Dat brengt je verder, dat is de weg van verzoening. Gods weg.

Dat is navolging van Christus.

Maar dan gaat de Heer nog door. Hij zegt tegen Petrus en de omstanders ook dit:

‘Weet je niet dat ik mijn Vader maar te hulp hoef te roepen en dat hij mij dan onmiddellijk meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking zou stellen?’

Hier spreekt de Zoon van de eeuwige God, die zijn Vader is. Als ik het zou willen, één gebed tot Vader en dan... ja, dan kwamen er hier twaalf legioenen engelen, een onafzienbare hemelse legermacht.

Maar ik doe het niet.

Gemeente, hier komt dan toch wel een prangende vraag in ons op.

Here Jezus, *waarom doet u dat nou toch niet?*

Laten ingrijpen!

Waarom geen engelenleger, dat een halt toeroept aan al die ellende, en voorkomt dat het gebeurt, dat erge, die misdaad, die arrestatie, dat onrecht.

Een kolossaal leger engelen? Al was het er maar één, Here.

Eén engel. Eentje maar...

In Newton (USA) bijvoorbeeld, die jonge man van 20, die eerst zijn moeder vermoordde en toen een school indrong en met een zwaar kaliber geweer meer dan twintig kinderen doodschoot, en hun juf.

Eén engel maar, die Adam Peter Lanze op zijn schouder had getikt en gezegd zou hebben: *'Vriend, ben je daarvoor gekomen?'*

Eén engel, die de president van Syrië eens zou aanspreken als een boodschapper van God en zou zeggen: *'Assad, ben je daarvoor president van je volk?'* En zo hem een halt toeroepen.

Dat zou de glorie van de Vader hebben getoond, weg met het verraad, einde aan het geweld, één engel maar.

Here Jezus, waarom toch niet?

Eén engel tegen die ziekte, die dood, die aids, die kanker, die brute criminaliteit in de wereld.

Waarom niet, Heer?

Waarom niet het goddelijk gericht dat alle nood beëindigt? ||

Jezus kijkt bij het licht van de fakkels in de gezichten van zijn vijanden, tronies waarop haat en bruut geweld staat afgedrukt.

En hij zwijgt.

Hij ziet een ander gezicht.

Het gezicht van zijn hemelse Vader.

'Gods vriendelijk aangezicht.'

Het gelaat van de God van liefde, in wiens naam de Christus genade uitdeelt aan verdwaalde mensen.

Hij wil geen gericht, maar verzoening.

Hij wil de schuld en de straf van al die tot zonde vervallen mensen zelf gaan dragen, dat is Hij overeengekomen met zijn Vader.

Geen gericht, maar verzoening.

Gemeente, wat hebben wij allemaal meer nodig: *gericht of verzoening?*

Zeg het maar....

Wij hebben ook immers die nachtzijde van ons leven.

Soms komen gedachten en ideeën bij je op waarvan je zegt: hoe kan ik dat nu denken, dat kwade, dat boze in mij.

O, stel u eens voor dat Jezus *wel* een legioen engelen had besteld.

Dat hij ontzet, bevrijd zou zijn, daar in die hof op de Olijfberg.

Vrijuit gegaan.

Dan gaat de doornenkroon niet door, de kruisiging wordt afgelast, de begrafenis is van de baan. Geen Pasen daarna. Niets daarvan.

Maar dan was het *wel* voorgoed gedaan met onze redding.

Dan geen verlossing voor zondaars, geen nieuwe kans voor Israël, geen geloof, geen kerk, geen vrede met God en geen kans op dat eeuwig koninkrijk der hemelen.

Dan waren en bleven wij mensen voor altijd verloren.

Maar dat wil de Heiland niet en daarom laat Hij zich binden.

De Here Jezus is de messias, de van God gezalfde middelaar en redder.

Hij is in de profetie aangewezen en handelt geheel volgens profetie.

Daarom zegt hij: *'Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, waar staat dat het zo moet gebeuren?'*

Jezus' overgave is trouw aan Gods Woord, Gods plan, hij is hier voluit de gewillige Middelaar, die de weg van de verzoening gaat tot het einde.

De Schriften.

Wie denkt dan niet aan Jesaja 53: *'Als een lam is hij ter slachting geleid'*.
Maar dan ook: *'Om onze zonden werd hij doorboord, om onze wandaden gebroken'*. St.V: *'De straf die ons de vrede aanbrengt was op hem en door zijn striemen is ons genezing geworden'*.

Het is voor *ons* gedaan! Voor *ons* behoud.

Zo droeg Jezus zelf het gericht, kroop er niet onderuit door om engelen te vragen. Hij *ging* ervoor, Hij ging door.

Ontwapenend is zijn houding. *Maar hij vecht wel!*

Jezus vecht tegen de machten van de duisternis, niet met zwaarden en knuppels, maar met de wapens van de liefde.

Ik las in een preek van mijn overleden broer Lucas Romein: *'Met zijn blote handen gaat Christus de zonde van de mensen te lijf, met doorboorde handen'*.

En engelen? Laat Christus die buiten beschouwing?

Weer een treffende gedachte van mijn broeder: *'Nee, geen verderfengelen, maar beschermengelen gebruikt de Here om zijn kinderen op handen te dragen naar de schoot van Abraham. Ook die duizenden kinderen die door geweld voortijdig hun leven moesten verliezen. Want de Here Jezus heeft kinderen boven allen lief.'*

Wat zal hij pijn gehad hebben toen hem verteld werd dat kleine kinderen in Bethlehem door Herodes vermoord zijn om hem, de messias, te doden'.

Die pijn van Jezus deed de Franse schrijver Albert Camus eens veronderstellen, dat de jonge Jezus daarvan weleens droomde en dat dit zijn leven heeft gestempeld.

Nu is het *zijn* beurt. Zijn tijd.

Hij gaat de nacht in die deze kinderen om hem moesten binnengaan....

Nu laat Jezus zich gewillig grijpen en binden.

'Daarop lieten alle leerlingen hem in de steek en vluchtten'...

Ja, doodsangst grijpt hen aan. Ze gaan. Ook Petrus. Toch ook hij.

Zij kunnen dit niet aan. Dit vreselijke.

Och, gemeente, veroordeel hen niet.

Wij kunnen het ook niet aan, al dat verschrikkelijke dat in de wereld geschiedt, hoezeer het ons ook aangrijpt.

Wij kunnen het niet aan, dat kwade, dat donkere, dat uit ons eigen binnenste omhoog kan komen.

We weten er geen raad mee. Zoeken een vluchtweg....

Daar staat Jezus dan, omringd door de machten van de duisternis.

Alleen. Helemaal alleen.

Maar Vader is er toch? Gods vriendelijk aangezicht?

Nee. Ook Vader trekt zich terug.

Spoedig breekt dat diepste moment in het lijden aan, waarin Jezus het uitroept: *'Waarom hebt Gij mij verlaten?'*

Alles, alles komt nu op hem alleen aan.

Niemand kan de opdracht tot lijden en verzoenen met hem delen.

Op deze Ene trekt de hele mensenwereld zich samen, de tweede Adam staat er alleen voor. De eerste Adam viel, hij houdt staande.

Op deze Ene komt al het kwade, het duivelse, het zondige van de wereld af in een uiterste poging om hem te vernietigen.

Op deze Ene tracht de antieke mens en de moderne mens af te dingen, zijn identiteit als de enige redder van hem af te trekken door te investeren in twijfel, ongeloof, rede, spot, ontkenning.

Op deze Ene komt de grote tegenstander af, duivel of satan of de boze genoemd, pogend om hem van zijn missie af te brengen.

Op deze Ene daalt de toorn van een beledigde Vader, die door zijn schepselen aan de kant is gezet of vervangen door pseudogoden.

Alles op hem. Alleen op hem, Jezus.

Maar hij kan het aan.

Hij gaat de weg.

De weg van het diepste lijden, plaatsvervangend voor ons allemaal.

De weg naar het kruis, door het graf heen.

Maar wel de weg naar de definitieve verzoening tussen God en de mensen.

De weg die uiteindelijk naar Pasen gaat: opstanding, overwinning.

Zo wordt Jezus de messias ons getekend, gepredikt, voorgesteld.

Gemeente: wat worden wij klein als we naar hem zien.

Wat voel je je schuldig wanneer je hem alleen ziet gaan.

Medeschuldig aan de ondergang van deze Mensenzoon.

Hij is alleen gelaten. Alleen gegáán. Vrijwillig, dat wel.

Gehoorzaam aan zijn opdracht.

Treffend vind ik altijd het tweede vers van Gezang 177:

*'k Zie u, God zelf, in eeuwigheid geprezen
tot in de dood als mens gehoorzaam wezen,
in onze plaats gemarteld en geslagen
de zonde dragen.*

Zo is hij gegaan, dit heeft hij gedaan en zo is hij ons lief.

Weet u iemand aan wie u zich liever overgeeft dan aan hem?

Zo iemand bestaat niet.

Hij is het, die uw en mijn ziel nodig heeft en hij roept ons: kom.

Laten we dan in ootmoed en belijdenis in hem geloven, hem vasthouden als onze redder en behouder.

Hij deed het immers ook voor ons, ook voor u en jou.

Dan moet je jezelf wel uit handen geven.

Maar in zijn handen zijn we veilig en behouden voor nu en eeuwig.

Jezus gevangen, zo zagen wij vandaag.

Gebonden wordt hij weggevoerd, op weg naar veroordeling, lijden, kruis en graf.

Iemand zei *'Als je Jezus zo ziet - het lijkt nergens naar, maar het is alles'*

Alles voor je leven, alles voor je sterven, alles voor je eeuwig heil.

Amen.

